C U R T E A D E A P E L N O R D

Dosarul nr. 1a-345/2026 Judecătoria Bălți, sediul Central
1-24140418-03-1a-19062026 Judecător: Lina Popescu

D E C I Z I E
În Numele Legii

17 septembrie 2026 mun. Bălţi

Colegiul Penal al Curții de Apel Nord

Avînd în componența sa:
Președinte de ședință, judecător Ion Talpa
Judecătorii Cristina Prisacari, Viorica Severin
Grefier Iana Frasina
Cu participarea:
Procurorului Inga Pascari
Avocatului Natalia Dragan
Inculpatul Anatolie Cararuș
Interpretei Galina Morohai

a judecat, în ședință de judecată publică, în ordine de apel, apelul inculpatului Cararuș Anatolie declarat împotriva ***sentinței Judecătoriei Bălți, sediul Central din 06 aprilie 2026***, în cauza penală privind condamnarea lui:

Cararuș Anatolie, c/p *****, născut la *****, cetatean al Republicii Moldova, originar si domiciliat în mun. *****, str. *****, *****, studii medii, neangajat în cîmpul muncii, supus serviciului militar, concubineaza, un copil minor la întreținere, anterior judecat prin:

-sentința Judecătoriei Bălți, sediul Central din 03.11.2023 în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 349 alin. (1^1) Cod Penal, la 4 (patru) luni închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis;

-sentința Judecătoriei Bălți, sediul Central din 22.10.2024 în baza de art. 145 alin. (2) lit. i), j) Cod penal la închisoare pe un termen de 15 (cincisprezece) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 201[1] alin. (1) lit. a) Cod penal,

Termenul de judecare a cauzei:

În instanța de fond: 09.12.2024-06.04.2026;

În instanța de apel: 19.06.2026-17.09.2026.

Procedura de citare legală executată.

După expunerea esenței cauzei de către judecătorul raportor, ținând cont de argumentele apelului, materialele cauzei, opiniile participanților la proces și prevederile legale, pentru expunere asupra apelului, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă:

Soluția și argumentele instanței de fond:

Prin sentința Judecătoriei Bălți, sediul Central 06 aprilie 2026, Cararuș Anatolie a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 201[1] alin. (1) lit. a) Cod Penal și i s-a stabilit pedeapsa penală sub formă de 2 (doi) ani închisoare.

Potrivit art. 84 alin. (4) Cod penal, prin cumul parţial al pedepselor aplicate prin sentinţa dată şi prin sentinţa Judecătoriei Bălți, sediul Central din 22.10.2024, s-a stabilit definitiv lui Cararuș Anatolie pedeapsă cu închisoare pe un termen de 16 (șaisprezece) ani.

În temeiul alin. (4) art. 72 Codului penal, pedeapsa închisorii urmează a fi executată în penitenciar de tip închis.

Termenul pedepsei închisorii va curge din momentul pronunțării sentinței – 06.04.2026, cu includerea pedepsei executate conform sentinței Judecătoriei Bălți, sediul Central din 22.10.2024.

S-a încasat din contul lui Cararuș Anatolie în beneficiul Statului cheltuieli judiciare în mărime de 640 (șase sute patruzeci) lei.

S-a încasat de la Cararuș Anatolie în beneficiul Nataliei Polejaeva prejudiciul moral în mărime de 20 000 (douăzeci mii) lei.

S-a încasat de la Cararuș Anatolie în beneficiul Statului taxă de stat în sumă de 250 (două sute cincizeci) lei.

Pentru a se pronunța cu sentința în cauză instanța de fond, *în fapt,* a constatat că, **Cararuș Anatolie** intenționat, pe parcursul relației de concubinaj cu *****, cu care cu care potrivit art. 133[1] Cod penal este membru de familie, a comis fapte de violenţă în familie, exprimată prin acțiune intenționată, manifestată verbal şi fizic, care a provocat suferință psihică şi fizică, iar la data de 03.09.2024, aproximativ la orele 12.00, dându-şi seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor şi dorind în mod conştient survenirea acestora, acţionând cu intenţie directă îndreptată la atingerea scopului său, aflându-se la domiciliul său din mun. ***** str. *****, *****, unde se afla şi concubina sa *****, urmărind scopul

aplicării violenței fizice asupra ultimei, pe parcursul unui conflict neîntemeiat cu aceasta, din motiv că ***** refuza să mănânce, a numit-o cu cuvinte obscene și a agresat-o fizic, luând astfel în mână o farfurie cu mâncare de pe masă, i-a aplicat o lovitură cu aceasta în regiunea capului, cauzându-i ultimei conform raportului de expertiză judiciară nr. 202410D0505 din 16.10.2024 o plagă tăiată pe degetul V a mâinii stângi la nivelul falangei proximale și o plagă contuză în regiunea occipitală, care au condiționat dereglarea sănătății de scurtă durată şi în baza acestui criteriu se califică ca vătămare corporală ușoare a integrității corporale şi a sănătății.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța de fond a reținut că, *în drept,* faptele inculpatului Cararuș Anatolie întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 201[1] alin. (1) lit. a) Cod penal: *Violența în familie*, *adică acțiunea intenționată comisă de un membru al familiei asupra altui membru al familiei manifestată prin: maltratare, alte acțiuni violente, soldate cu vătămarea ușoară a integrității corporale şi a sănătății*.

Solicitările apelantului:

Nefiind de acord cu sentința Judecătoriei Bălți, sediul Central din 06 aprilie 2026, inculpatul Cararuș Anatolie a declarat apel, solicitând admiterea acestuia, casarea sentinței contestate și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit procedurii stabilite pentru examinarea cauzei în prima instanță, prin care să fie dispusă achitarea sa, pe motiv că soluția primei instanțe se întemeiază pe o apreciere nerezonabilă și eronată a probelor administrate în cauză.

În motivarea apelului, inculpatul a susținut că sentința primei instanțe este neîntemeiată, invocând, în esență, următoarele argumente.

În primul rând, apelantul a afirmat că învinuirea formulată în privința sa ar fi fost „fabricată” de organele de urmărire penală, prin falsificarea și modificarea declarațiilor sale referitoare la acuzațiile care îi sunt imputate, precum și prin denaturarea declarațiilor martorilor. În opinia sa, pretinsele acțiuni de falsificare și fabricare a materialelor cauzei ar fi confirmate inclusiv prin conținutul procesului-verbal al ședinței de judecată. Totodată, a susținut că martorii audiați în fața instanței ar fi oferit declarații diferite de cele consemnate în faza urmăririi penale, declarații care, în opinia sa, i-ar demonstra nevinovăția.

În al doilea rând, inculpatul a susținut că organele de urmărire penală, prin pretinse acțiuni de instigare și denaturare a circumstanțelor, ar fi manipulat și falsificat semnătura sa pe declarațiile întocmite în numele său. În acest context, a invocat faptul că s-ar fi adresat judecătorului de instrucție cu cereri privind efectuarea unei expertize grafoscopice, iar aceste demersuri ar fi fost admise, însă expertiza, din motive pe care apelantul le consideră nejustificate, nu ar fi fost efectuată. Din această împrejurare, apelantul a dedus existența unor pretinse relații

necorespunzătoare între acuzare și judecătorul de instrucție, apreciind că acestea ar contraveni principiilor independenței și imparțialității justiției.

De asemenea, apelantul a susținut că s-ar fi adresat cu o cerere prin care a solicitat să-i fie remisă copia rechizitoriului într-o limbă pe care o cunoaște și o înțelege, respectiv în limba rusă, invocând încălcarea dreptului său procesual prin refuzul de a-i fi furnizat actul respectiv în limba solicitată.

În al treilea rând, inculpatul a invocat necesitatea unei reevaluări a argumentelor și probelor prezentate de apărare, susținând că, în urma unei examinări complete și obiective, acestea ar confirma nevinovăția sa. Totodată, a solicitat ca declarațiile colaboratorului de poliție audiat în calitate de martor al acuzării să fie apreciate prin prisma prevederilor art. 312 Cod penal.

În același context, apelantul a susținut că acțiunile pretins ilegale ale reprezentanților părții acuzării, inclusiv ale procurorului Rodica Tataru, ar întruni elementele unor fapte prevăzute de art. 310 Cod penal.

În concluzie, inculpatul Cararuș Anatolie a susținut că procesul penal ar fi fost desfășurat în mod părtinitor, iar sentința contestată s-ar întemeia pe materiale pretins fabricate, falsificate sau denaturate, care nu ar corespunde realității și ar contraveni legislației și practicii judiciare. În opinia apelantului, aceste circumstanțe ar impune casarea sentinței și pronunțarea unei soluții de achitare.

Argumentele părților:

În ședința instanței de apel, avocatul Natalia Dragan în interesele inculpatului Cararuș Anatolie a solicitat admiterea cererii de apel, casarea sentinței contestate și pronunțarea unei noi hotărâri de achitare a inculpatului în condițiile în care acuzarea nu a prezentat careva date obiective care ar certifica faptul că inculpatul s-a aflat în relație de concubinaj cu partea vătămată precum și aplicarea de careva lovituri.

Susține apărarea că inculpatul și partea vătămată nu aveau domiciliu comun și nu locuiau ca o familie, fapt pentru ce Cararuș Anatolie nu poate fi subiect ai infracțiunii de violență în familie.

În fața instanței de apel inculpatul Cararuș Anatolie a susținut poziția evidențiată în cadrul cererii de apel, suplimentar a declarat că nu a aplicat lovituri părții vătămate.

În ședința instanței de apel, acuzatorul de stat în persoana procurorului Inga Pascari a pledat pentru respingerea apelului ca fiind nefondat, în condițiile în care vinovăția inculpatului se dovedește prin probele anexate la materialele cauzei.

Aprecierea instanței de apel:

Audiind participanții la proces, examinând materialele cauzei penale prin prisma argumentelor invocate în cererea de apel și verificând legalitatea și temeinicia sentinței contestate, Colegiul penal ajunge la concluzia că apelul

declarat de inculpatul Cararuș Anatolie urmează a fi respins ca nefondat, cu menținerea sentinței Judecătoriei Bălți, sediul Central din 06 aprilie 2026.

Potrivit art. 415 alin. (1) pct. 1) lit. c) Cod de procedură penală, instanța de apel respinge apelul și menține hotărârea atacată dacă apelul este nefondat. Totodată, în conformitate cu art. 409 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de apel judecă apelul numai cu privire la persoana care l-a declarat și la persoana la care se referă declarația de apel, în limitele calității procesuale a apelantului.

În speță, inculpatul Cararuș Anatolie a solicitat achitarea sa, susținând, în esență, că prima instanță ar fi apreciat nerezonabil probele administrate, că învinuirea ar fi fost fabricată de organele de urmărire penală, că declarațiile sale și ale martorilor ar fi fost denaturate, că semnătura sa ar fi fost falsificată, precum și că nu ar fi existat o relație de concubinaj cu partea vătămată și, respectiv, nu i-ar fi aplicat acesteia lovituri. În ședința instanței de apel, apărarea a accentuat în special lipsa unui trai comun și pretinsa inexistență a unei relații de familie între inculpat și partea vătămată.

Examinând aceste susțineri, Colegiul penal constată că ele nu își găsesc confirmarea în ansamblul probator administrat în cauză.

În primul rând, instanța de apel nu poate reține afirmația inculpatului potrivit căreia învinuirea ar fi fost „fabricată” de organele de urmărire penală. O asemenea afirmație reprezintă o apreciere subiectivă a apelantului, care, pentru a putea produce consecințe juridice asupra valabilității probelor și asupra soluției pronunțate, trebuia susținută prin date obiective, verificabile și pertinente. Or, simplul fapt că inculpatul nu este de acord cu conținutul anumitor declarații sau cu modul în care acestea au fost apreciate de instanță nu demonstrează falsificarea lor.

De altfel, argumentele apelantului nu identifică în concret care dintre probe ar fi fost falsificate, în ce modalitate ar fi fost alterat conținutul acestora și, mai ales, prin ce mijloace de probă s-ar confirma o asemenea împrejurare. Invocarea generică a „fabricării” materialelor cauzei nu poate substitui proba unei asemenea afirmații.

Nici existența unor eventuale diferențe între declarațiile date de anumite persoane în faza urmăririi penale și cele formulate ulterior în instanță nu conduce, în mod automat, la concluzia falsificării declarațiilor. Contradicțiile sau nuanțările apărute între declarațiile succesive constituie chestiuni ce țin de aprecierea probelor și trebuie analizate în coroborare cu întregul material probator. Or, în prezenta cauză, concluzia primei instanțe nu se întemeiază pe o probă izolată, ci pe un ansamblu de mijloace de probă care se confirmă reciproc.

În al doilea rând, nu poate fi reținută critica privind pretinsa falsificare a semnăturii inculpatului pe declarațiile întocmite în cursul urmăririi penale.

Apelantul susține că ar fi solicitat efectuarea unei expertize grafoscopice, iar faptul că aceasta nu ar fi fost efectuată ar demonstra existența unor relații

necorespunzătoare între organele acuzării și judecătorul de instrucție. O asemenea concluzie este însă lipsită de suport probator.

Exercitarea unui drept procesual de către inculpat, inclusiv contestarea autenticității unui act sau solicitarea administrării unei anumite probe, nu înseamnă că versiunea susținută de acesta trebuie considerată dovedită. În egală măsură, neefectuarea unei expertize nu constituie, prin ea însăși, dovada falsificării actului supus contestării și nici nu demonstrează lipsa de imparțialitate a organelor judiciare.

Pentru a putea conduce la casarea sentinței, apelantul trebuia să demonstreze că această pretinsă omisiune a avut un caracter esențial, că a afectat efectiv dreptul său la apărare și că, în lipsa ei, concluzia primei instanțe cu privire la vinovăție ar fi fost susceptibilă să fie diferită. Or, asemenea împrejurări nu rezultă din materialele cauzei și nici nu au fost demonstrate prin argumentele formulate în apel.

Cu atât mai mult, afirmația potrivit căreia neefectuarea expertizei ar constitui dovada unor „relații reciproc avantajoase” între acuzare și judecătorul de instrucție reprezintă o deducție pur subiectivă a apelantului, nefundamentată prin probe. Instanța de apel nu poate substitui existența probelor cu simple presupuneri ale părții, indiferent de gravitatea acuzațiilor formulate.

În al treilea rând, nici critica privind pretinsa încălcare a dreptului inculpatului de a primi rechizitoriul în limba rusă nu este aptă să determine achitarea acestuia.

Dreptul persoanei acuzate de a cunoaște natura și cauza acuzației formulate împotriva sa și de a beneficia de timpul și înlesnirile necesare pregătirii apărării constituie o garanție fundamentală a procesului echitabil. Totuși, existența unei eventuale încălcări procedurale nu poate fi dedusă exclusiv din afirmația părții și, cu atât mai puțin, nu conduce automat la achitare. Era necesar ca apelantul să demonstreze caracterul concret și efectiv al pretinsei încălcări, precum și impactul acesteia asupra posibilității sale de a-și exercita dreptul la apărare.

Or, din argumentele apelului nu rezultă că inculpatul nu a cunoscut acuzația care îi era adusă, că nu a putut participa efectiv la examinarea cauzei, că nu a putut formula cereri și obiecții sau că nu a putut prezenta o poziție proprie asupra probelor administrate. Dimpotrivă, din desfășurarea procesului rezultă că inculpatul și apărătorul său au avut posibilitatea efectivă de a contesta acuzația, de a formula apărări și de a supune criticii probele acuzării.

Prin urmare, nici acest argument nu poate conduce la concluzia că procesul penal ar fi fost inechitabil sau că sentința ar fi afectată de o încălcare esențială a normelor de procedură penală.

În ceea ce privește solicitarea apărării de a aprecia declarațiile colaboratorului de poliție prin prisma prevederilor art. 312 Cod penal, precum și afirmațiile referitoare la pretinsa comitere a unor fapte prevăzute de art. 310 Cod penal de

către reprezentanții acuzării, Colegiul penal constată că asemenea susțineri nu sunt de natură să răstoarne concluziile primei instanțe.

Instanța de apel subliniază că în cadrul prezentei cauze urmează a fi verificată vinovăția inculpatului pentru fapta dedusă judecății, iar nu stabilită răspunderea penală a unor persoane care nu constituie obiectul prezentei acuzații. Dacă apelantul consideră că anumite persoane au săvârșit fapte susceptibile de calificare penală, o asemenea susținere urmează a fi valorificată prin mijloacele și procedurile prevăzute de lege, însă simpla invocare a unor norme de incriminare nu poate conduce la concluzia nevinovăției inculpatului în prezenta cauză.

În continuare, Colegiul penal va examina critica apărării potrivit căreia inculpatul nu ar putea constitui subiect al infracțiunii prevăzute de art. 201^1 alin. (1) lit. a) Cod penal, întrucât nu s-ar fi aflat în relații de concubinaj cu partea vătămată și nu ar fi locuit împreună cu aceasta.

Or, din materialele cauzei rezultă că partea vătămată ***** a declarat că a locuit în concubinaj cu inculpatul pe parcursul ultimilor aproximativ cinci ani, până la reținerea și plasarea acestuia în detenție, descriind inclusiv modul de viață comun — faptul că reveneau împreună la domiciliu după muncă, mâncau și dormeau împreună. Declarațiile sale nu au rămas izolate, ci sunt susținute de declarațiile martorului Polejaeva Ecaterina, care a confirmat că Natalia Polejaeva și Cararuș Anatolie locuiau în apartamentul comun și dormeau împreună. De asemenea, ofițerul de sector Vladimirov Ciprian a declarat că îl cunoștea pe inculpat ca persoană aflată la evidența poliției în calitate de agresor familial și cunoștea faptul că acesta se afla în relații de concubinaj cu o femeie pe nume Natalia.

Aceste declarații sunt susținute și de probele documentare administrate în cauză. Astfel, în materialele dosarului se regăsesc copia procesului contravențional întocmit în privința inculpatului pentru violență în familie comisă asupra concubinei *****, copia procesului-verbal cu privire la contravenție pentru încălcarea ordinului de restricție, precum și fișa de evidență a lucrului de prevenire terțiară cu agresorul familial Cararuș Anatolie. Totodată, prin procesul-verbal de ridicare din 31 octombrie 2024 au fost ridicate de la ofițerul de sector copii ale hotărârilor și dosarelor contravenționale care privesc inclusiv asemenea episoade.

Prin urmare, existența relației de concubinaj nu se întemeiază exclusiv pe declarația părții vătămate, ci rezultă dintr-un ansamblu probator convergent. Faptul că apărarea contestă existența traiului comun nu este suficient pentru a înlătura valoarea probantă a acestor mijloace de probă, atât timp cât acestea se coroborează între ele și nu au fost infirmate prin probe obiective.

În acest context, Colegiul penal constată că prima instanță a avut temeiuri suficiente pentru a reține că inculpatul și partea vătămată se aflau în relații de

concubinaj și, prin urmare, că între aceștia exista raportul juridic relevant pentru aplicarea art. 201^1 alin. (1) lit. a) Cod penal.

Distinct de aceasta, apărarea a susținut că inculpatul nu ar fi aplicat lovituri părții vătămate. Nici această versiune nu rezistă examinării coroborate a probelor.

Aceasta deoarece, potrivit raportului de constatare nr. 202410D0452 din 16 septembrie 2024, la ***** a fost constatată o plagă contuză în regiunea occipitală, produsă prin acțiunea traumatică directă cu un obiect contondent sau prin lovirea de acesta, leziune care a condiționat dereglarea sănătății de scurtă durată și care, potrivit criteriului respectiv, se califică drept vătămare corporală ușoară. Această concluzie este confirmată și de raportul de expertiză judiciară nr. 202410D0505 din 16 octombrie 2024, prin care au fost constatate o plagă tăiată la degetul V al mâinii stângi, la nivelul falangei proximale, și o plagă contuză în regiunea occipitală, ambele fiind apreciate în raport cu criteriul dereglării sănătății de scurtă durată.

Este relevant că mecanismul leziunilor constatate nu este analizat în mod izolat, ci se coroborează cu declarațiile părții vătămate, care a relatat că inculpatul i-a aplicat o lovitură cu o farfurie în regiunea capului, în urma căreia aceasta s-a spart, provocându-i inclusiv leziunea la mână. Relatarea este susținută de declarațiile martorilor, inclusiv ale lui Polejaeva Ecaterina, care a confirmat că partea vătămată a venit acasă însângerată după incident.

Prin urmare, negarea de către inculpat a aplicării loviturilor reprezintă o versiune a apărării care nu este susținută de ansamblul probator și care este infirmată de datele obiective rezultate din documentația medico-legală.

În aprecierea acestor probe, Colegiul penal pornește de la faptul că nicio probă nu poate fi apreciată în mod izolat și că vinovăția inculpatului trebuie stabilită pe baza ansamblului probator. În speță însă, declarațiile părții vătămate nu constituie singurul suport al acuzației, ci se află într-o concordanță substanțială cu declarațiile martorilor, cu datele privind relația dintre inculpat și partea vătămată, cu actele documentare privind episoadele anterioare de violență familială și cu concluziile medico-legale privind leziunile constatate.

Această coroborare este deosebit de importantă, întrucât probele obiective privind existența leziunilor și natura acestora confirmă, independent de poziția inculpatului, faptul că partea vătămată a suferit o agresiune fizică, iar ansamblul probator permite atribuirea acestei agresiuni inculpatului.

Prin urmare, instanța de apel nu identifică în materialul probator contradicții esențiale și ireconciliabile care să creeze o îndoială rezonabilă asupra faptului că inculpatul a exercitat acte de violență asupra părții vătămate.

Totodată, Colegiul penal constată că prima instanță a apreciat probele în ansamblul lor, iar concluziile sale sunt motivate și permit identificarea raționamentului care a condus la stabilirea vinovăției inculpatului. Faptul că

apărarea propune o interpretare diferită a acelorași probe nu înseamnă că aprecierea primei instanțe este nerezonabilă.

Or, pentru a justifica o soluție de achitare în apel, nu este suficientă prezentarea unei versiuni alternative a faptelor. Este necesar ca această versiune să fie susținută de probe sau cel puțin ca probele acuzării să fie atât de contradictorii ori insuficiente încât să nu permită, în mod rezonabil, stabilirea vinovăției. O asemenea situație nu se regăsește în prezenta cauză.

Sub acest aspect, instanța de apel constată că susținerea potrivit căreia procesul ar fi fost părtinitor și că probele ar fi fost fabricate nu este confirmată de materialele cauzei. Dimpotrivă, condamnarea se întemeiază pe un ansamblu de probe care se completează reciproc, iar prima instanță a oferit o motivare cu privire la circumstanțele esențiale ale cauzei și la temeiurile pentru care a reținut vinovăția inculpatului.

În aceste condiții, Colegiul penal constată că fapta reținută în sarcina inculpatului a fost dovedită, aceasta a fost săvârșită de Cararuș Anatolie, iar circumstanțele stabilite întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 201^1 alin. (1) lit. a) Cod penal.

Sub aspectul laturii obiective, inculpatul a exercitat acțiuni violente asupra părții vătămate, cauzându-i vătămări corporale ușoare ale integrității corporale și sănătății. Sub aspectul subiectului activ, acesta avea calitatea necesară, întrucât se afla în relații de concubinaj cu partea vătămată, circumstanță demonstrată prin probele menționate. Sub aspectul laturii subiective, caracterul intenționat al acțiunilor rezultă din natura acțiunii violente exercitate asupra victimei și din circumstanțele concrete în care aceasta a fost comisă.

Astfel, concluzia primei instanțe privind existența tuturor elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 201^1 alin. (1) lit. a) Cod penal este una legală și întemeiată.

Prin urmare, solicitarea inculpatului privind pronunțarea unei sentințe de achitare nu poate fi admisă, întrucât nu există temeiuri obiective pentru a concluziona că vinovăția sa nu a fost demonstrată sau că probele administrate nu ar permite stabilirea acesteia dincolo de orice îndoială rezonabilă.

Colegiul penal mai reține că instanța de apel a verificat inclusiv susținerile formulate de apărare în ședința de judecată, referitoare la lipsa unei relații de concubinaj și la negarea aplicării loviturilor. Aceste argumente, însă, fie repetă criticile formulate în apel, fie reprezintă o reinterpretare a circumstanțelor cauzei, fără a fi susținute de probe capabile să răstoarne concluziile primei instanțe.

În acest context, instanța de apel nu este ținută să răspundă separat și exhaustiv fiecărei afirmații a apelantului, în măsura în care răspunsul la chestiunile esențiale rezultă din aprecierea ansamblului probator și din raționamentul expus în

prezenta decizie. Important este ca părții să-i fie oferit un răspuns efectiv la criticile care sunt apte, în mod real, să influențeze soluția cauzei.

În concluzie, Colegiul penal constată că sentința contestată este legală și întemeiată sub aspectul constatării vinovăției inculpatului, al încadrării juridice a faptelor și al aprecierii probelor. Argumentele apelantului reprezintă, în esență, o interpretare proprie și subiectivă a materialului probator, fără ca acesta să fi demonstrat existența unor erori de fapt sau de drept care să impună casarea sentinței.

În consecință, nefiind constatate temeiurile prevăzute de lege pentru casarea sau modificarea hotărârii atacate, iar probele administrate confirmând concluzia primei instanțe privind vinovăția inculpatului Cararuș Anatolie în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 201^1 alin. (1) lit. a) Cod penal, apelul declarat de acesta urmează a fi respins ca nefondat, cu menținerea sentinței Judecătoriei Bălți, sediul Central din 06 aprilie 2026, fără modificări.

În baza celor expuse și în conformitate cu prevederile art. 415 alin. (1) pct. 1) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

Apelul inculpatului Cararuș Anatolie declarat împotriva ***sentinței Judecătoriei Bălți, sediul Central din 06 aprilie 2026*** în cauza lui **Cararuș Anatolie** se respinge ca nefondat, cu menținerea sentinței în cauză fără modificări.

Decizia este susceptibilă de a fi pusă în executare din momentul adoptării, dar poate fi atacată cu recurs la Curtea Supremă de Justiție în termen de două luni de la data comunicării deciziei integrale.

Dispozitivul deciziei integrale pronunțat în ședință de judecată publică la data de 17 septembrie 2026.

Președinte de ședință,
Judecător **Judecător** **Judecător**